

Τ Ο Ε Α Ρ

δου εικών ὄντως χαριεστάτη. Ἔργον ἀθάνατον τοῦ ἐξόχου γάλλου ζωγράφου κ. Α. Κὸτ βραβευθὲν ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει τῶν Παρισίων. Τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς σήμερον συνοδεύομεν μὲ τὰς κάτωθι περιπαθεῖς στροφάς εἰς τὸ ἔ α ρ τοῦ φιλότατου ἡμῶν συνεργάτου καὶ γνωστοῦ ποιητοῦ κ. Α. Προβελεγίου :

Ἦ Ἐαρ, ἐξερχόμενον ἀπὸ τῆς γῆς τὰ βάρη
 Εἰς φίλημα ἐρωτικὸν ζεφύρων καὶ ἡλίου,
 Ἦ ἀνοιξίς, εἰκὼν ζωῆς ἀφθάρτου κ' αἰωνίου,
 Ἦ ἀνθοφόρος σου ἐσθῆς ἐκ νέου ἐξετάθη !
 Ἦ δῶρον κάλλιστον Θεοῦ, ἀκτίς τοῦ παραδείσου,
 Ἦ γέννημα τοῦ ἔρωτος τοῦ Πλάστου πρὸς τὴν κτίσιν.
 Ἦ ἔρωσ σὲ ἐγέννησε, κ' ἡ εὐσομος πνοή σου
 Τὴν μεταξὺ τῶν καρδιῶν ἀναρριπίζει κλίσιν !
 Ἦ πρῶτος ἔρωτος παλμὸς καρδίας ἀνθρωπίνης,
 Τὸ πρῶτον ἴσως φίλημα, τὴν ἀνοιξιν ἐδόθη,
 Καὶ πρῶτον ἴσως ἡ ψυχὴ τὴν ἀνοιξιν ὑψώθη
 Φανταζομένη τὸν Θεὸν μετὰ εὐγνωμοσύνης.
 Ἦ, ναί ! ὁ διαυγέστατος τοῦ οὐρανοῦ σου θόλος
 Εἶνε μεϊδιάμα Θεοῦ κ' ἐλπίδας ἀποπνέει,
 Πᾶν ἄσμα καὶ πᾶν δένδρον σου, πᾶς κάλυξ μυροβόλος
 Αἶσθημ' ἀγάπης καὶ χαρᾶς εἰς τὰς καρδίας χέει.
 Ἦ ἀκούετε εἰς τὸν ἀγρὸν τὸν μ' ἄνθη στολισμένον
 Νὰ ψάλλωσι κορυδαλοί ; ἀκούετ' εἰς κοιλάδας
 Τὰ ἄσματα καὶ τὸν αὐλὸν τῶν ἀφελῶν ποιμένων ;
 Βλέπετ' εἰς δρυὸς πολυετείς κισσοῦ ἀναδενδράδας ;
 Πυκνὰ καὶ ἀνθηρότατα τὰ δάση ἐξαπλοῦνται·
 Ἦ πλάτανος τοὺς κλάδους του ἐντὸς τῆς λεύκης χάνει·
 Κλῶν κλῶνα περιπτύσσεται καὶ ἀλληλοφιλοῦνται,
 Καὶ μόλις εἰς τοὺς κόλπους των ἀκτίς ἡλίου φθάνει.

Ἦ ρύαξ, ῥέον κάτοπτρον, εἰς τὰς σκιάς φλοισβίζει,
 Καὶ ἄνθη μυριόχροα περὶ τὰς ὄχθας κλίνου·
 Ἦ Ζέφυρος τὸ φύλλωμα ταραττων ψιθυρίζει,
 Καὶ τὰ πτηνὰ ἐρωτικὸν κελάδημα προχύνου.

Πλὴν τίνες εἶν' αἱ κεφαλαὶ τῆς νεαρᾶς διάδος,
 Εἰς τὰς ὁποίας ἕκτασις καὶ ὠραιότης θάλλει
 Μὴ εἶνε ὁ Διόνυσος μετὰ καλῆς Δρυάδος ; ...
 Εἶν' ἔρασταὶ εὐδαίμονες ἐν ἔρωτος ἀγκάλῃ.

Εἶνε τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς, τὸ θάλλον ἐφημέρας,
 Ἦ ὅπερ ἐντὸς τοῦ ἔαρος τοῦ ἔτους βουκαλάται·
 Εἶνε ὁ τῆς νεότητος τῆς ἀνθρωπίνης ἔρωσ,
 Ἦ ὅστις μετὰ τοῦ ἔρωτος τῆς φύσεως γεννᾶται,

Μὲ χάριν ἐπὶ ἀσταθοῦς αἰώρας κυματοῦνται·
 Ἦ κόρη περιπλέκεται ἀβρὰ τὸν ἔρωμένον,
 Ἦ ὑπὸ ἐσθῆτος ἐλαφρᾶς τὰ στήθη τῆς κοσμοῦνται,
 Καὶ εἰς τοῦ νέου θλίβονται τὸ στήθος τὸ κυμαῖνον.

Τὸ βλέμμα τῆς ὑπ' ἔρωτος καὶ ἡδονῆς μεθύον
 Εἰς τὴν μορφήν τοῦ ἔραστοῦ γλυκὺ τὸ προσηλοῖ,
 Κ' ἐν ᾧ φιλεῖ ἀκτίς φωτὸς τὸ πρόσωπον τὸ θεῖον,
 Ἦ ἔραστῆς μὲ ἔστασιν κλίνει καὶ τὴν φιλεῖ...

Πῖνε γλυκὰ φιλήματα ἐκ ποθητῶν χειλέων,
 Κ' εἰς στήθος πάλλον στήριζε τὸ στήθος σου τὸ καῖον,
 Νεότης, δῶρον τιμαλφές, νεότης τὴν ὁποῖαν
 Οὐδὲ αὐτὸς ὁ οὐρανὸς μὲ τὴν ἀθανασίαν

Ν' ἀναπληρώσῃ δύναται ! Θὰ μαρανθῆ ταχεῖα,
 Καὶ ὅταν πάλιν μειδιᾷ ἡ ἀνοιξίς γλυκεῖα,
 Ἦ ὅταν στρωθοῦν αἱ ἀτραποὶ τοῦ δάσους ὑπ' ἀνθέων,
 Ἦ ἐκεῖ ὅπου ἐδάδιζες, θὰ βαίνη ζεῦγος νέον !

Χαῖρε, ὦ ἔαρ, ὦ ζωὴ, ὦ στέφανε ἀκμάζων,
 Ἦ ὅστις κοσμεῖ τὸ μέτωπον τὸ πολὺν τοῦ χρόνου !
 Χαῖρε, ὦ ἔαρ, γλυκερὸν μεϊδιάμα, ἀκμάζον
 Περὶ τὰ χεῖλη ταύστηρά τοῦ ἀγελάστου Κρόνου !

Α Ι ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

